

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 5 de juliol del 1934

SUMARI

Sobre la sessió a les sis de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Prec del senyor Cànthurri, al Govern de la Generalitat, referent a la política sobre Andorra.

Presentació d'un Projecte de Llei referent a la creació i estructuració d'una plantilla de personal especialitzat afecte al Parc mòbil de la Comissaria General d'Ordre Públic. — Passa a la Comissió.

Presentació d'un Projecte de Llei creant el carnet d'identitat personal. — Passa a la Comissió.

Presentació d'un Projecte de Llei eximint d'impostos la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu. — Passa a la Comissió.

Votació definitiva de la Llei relativa al Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits aprovat per l'Ajuntament de Barcelona.

Es aprovada definitivament l'esmentada Llei, amb el quòrum reglamentari.

El senyor Cunillera anuncia una interpellació sobre els serveis de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya i, també, amb referència al decret de traspàs de serveis de Ràdio-difusió.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre diversos articles de la segona part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya. (Articles 209 a 244.)

La Comissió proposa una nova redacció de l'apartat d a la segona categoria de l'article transitori primer, que és acceptada.

El senyor Ruiz i Ponseti dona les gràcies.

Resta aprovat el referit apartat d en la seva redacció definitiva.

La Comissió accepta una esmena dels senyors Riera, Tauler, Canturri, Guinart i Bru, proposant un tercer article transitori a afegir al dictamen.

Resta aprovat l'alludit article transitori tercer.

Lectura d'una esmena dels senyors Torres, Companys (J.), Magre i Sauret proposant una addició a l'article tercer transitori.

Acceptada per la Comissió, resta incorporada l'addició a l'article.

Lectura d'una esmena dels senyors Galés, Tauler, Rouret i Cunillera, proposant una altra addició al mateix article transitori.

Resta incorporada l'addició, prèvia acceptació de la Comissió i de la Cambra.

Resta la Llei pendent de votació definitiva.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a l'organització de la Comissaria General d'Ordre Públic.

Article 3.º — El senyor Espanya, en nom de la Comissió, proposa una nova redacció de l'article. Els senyors Ruiz i Ponseti i Simó i Bofarull s'hi oposen.

Resposta del senyor Espanya.

Rectificacions dels senyors Ruiz i Ponseti i Espanya.

S'aprova la nova redacció de l'article, amb els vots en contra de la Minoria socialista i dels senyors Simó i Bofarull i Ibars.

Resta la Llei pendent de votació definitiva.

Lectura del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei eximint d'impostos la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

Ordre del dia per a la sessió de divendres.

S'aixeca la sessió a un quart de vuit de la tarda i set minuts.

S'obre la sessió a les sis de la tarda, sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Durant la lectura de l'acta entra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social i interí de Governació.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

La política sobre Andorra

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Canturri.

El Sr. CANTURRI : Senyors Diputats : Em permetereu que avui distregui la vostra atenció per parlar d'un assumpte de molta importància, encara que Catalunya no tingui atribucions directes sobre el que vaig a exposar-vos.

D'un temps ençà, la Premsa de Catalunya i la de tot el món, s'ha vingut ocupant d'un tros de terra catalana, de la República d'Andorra. La política d'aquell país i els esdeveniments que darreament hi han tingut lloc, fan que jo cregui necessari que s'aixequi la veu d'un Diputat de Catalunya, a l'objecte que l'opinió catalana particularment s'assabenti de moltes coses de les que allà estan passant, i, sobretot, que l'opinió democràtica i liberal del nostre poble estigui assabentada i amatent respecte dels aconeximents d'aquell país, per tal de prestar-li tot aquell ajut moral i, si fos necessari, l'ajut material que calgui a l'objecte d'ajudar els nostres germans de raça i de llengua.

(Entra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.)

Jo he de començar per afirmar aquí que Andorra és un país lliure, lliure amb dret a autodefinir-se, exactament com el tenim els catalans, i perquè pugui escollir la forma de Govern que més li plagui. Baso aquesta afirmació en què els drets dels prínceps derivats d'un estat de fet antiquíssim, de l'Edat Mitjana, resideixen exclusivament en les persones del Bisbe de la Seu d'Urgell i del President de la República francesa, al

marge de llur gerarquia particular ; és a dir, que jo sostinc i faig l'afirmació que, com s'ha vingut dient, no són l'Estat francès i l'Estat espanyol que tenen el Co-principat de la República d'Andorra, sinó que resideix exclusivament en les persones del President de la República francesa i del Bisbe de la Seu d'Urgell. I dic que Andorra és un país lliure, perquè no existeix cap contracte ni pacte d'Estat que faci dependre aquest país d'Espanya, de França, ni de cap altre Estat. Andorra, doncs, és un país independent, i ell mateix s'ha de donar les seves Lleis. Té les fronteres ben delimitades i reconegudes ; és un país amb idioma propi, tenint, per consegüent, les principals característiques perquè sigui tingut com un país amb aquestes peculiaritats.

Aquesta és la realitat, els drets dels andorrans ; però l'actualitat i els fets són altres. Andorra, com sabeu, és un país que està regit per uns costums antiquíssims, i per dos Co-prínceps — com us he dit, el President de la República francesa i el Bisbe de La Seu d'Urgell —. El President de la República francesa té aquests drets perquè quan la Revolució francesa, quan el Govern d'Andorra o el Consell de les Valls, que és tal com s'anomena el Govern en aquell país, va anar a pagar un tribut al Govern revolucionari, que en diuen la *quístia*, tribut que ve a ésser, en metàl·lic, uns 900 i escatx de francs, com era molt natural en aquella gent democràtica i liberal que proclamàren els drets de l'home, varen rebutjar aquest tribut de reminiscència feudal i digueren als andorrans que es governessin com els plagués. Però els andorrans, que sabien perfectament que llur independència perillava mentre no estigués equilibrada la força de les potències — d'Espanya i de França — que els volten, com que ells no ignoraven, en aquella època, que el Bisbe de La Seu d'Urgell estava emparat per l'Estat espanyol, amb la força material si hagués estat precís, a l'objecte d'evitar els perills que això comportava, en l'època de Napoleó tornaren a França i li pregaren que volgués exercir els drets de co-sobirania amb el Bisbe de La Seu d'Urgell, i Napoleó ho acceptà i d'aquí ve que hagi anat radicant en el Cap francès i que avui radiqui, per tant, en el President de la República d'aquell país. Però amb el Bisbe d'Andorra no

ha passat el mateix, perquè ha anat subsistint el Bisbat a través del temps, i, per tant, no ha arribat a vincular-se amb el Cap d'Estat espanyol, com hauria estat el desig dels andorrans per a no trobar-se en la situació actual.

Amb l'adveniment de la República jo era un dels homes que més creia que aquesta qüestió s'arranjaria, perquè, aprofitant precisament un moviment revolucionari, podíem intervenir en això, i, a més, la voluntat dels andorrans era que es resolgués aquest problema, perquè de molt temps ençà han vingut mostrant llur descontentament per la forma com exerceix aquesta funció el Bisbe de La Seu d'Urgell, com a Co-príncep d'Andorra. Però tinguérem la desgràcia que al Ministeri d'Estat hi anés, en el Govern provisional de la República, un home com Lerroux, del qual poques setmanes després d'haver pres possessió del seu càrrec en aquell Govern jo llegia en la premsa, no recordo ben bé si era en el periòdic *Luz*, de Madrid, que deia que els drets d'Andorra pertanyien al Bisbe de La Seu d'Urgell i que la República espanyola no podia fer-hi absolutament res. Efectivament, han anat passant els temps i jo, que he intervingut repetides vegades en qüestions d'Andorra — no d'una manera oficial, sinó per la proximitat de la meua residència prop d'aquell país i per estar assabentat dels assumptes que allí es desenvolupen — he vist que s'ha perdut el temps llastimosament i que la política portada a cap pel Ministeri d'Estat espanyol ha estat completament desencertada, com ja us ho demostraré amb una sèrie de dades que us diré a continuació.

Hem de convenir, doncs, que Andorra, degut a la tutela que hi exerceixen els Co-prínceps, i principalment el Bisbe de la Seu d'Urgell, que és el que hi està més pròxim, viu d'una manera endarrerida. Només tenien vot, fa uns mesos, els caps de casa, o sigui, que hi havia homes que hi residien de tota la vida i que hi tenien família i patrimoni, i pel fet de no ésser caps de casa no tenien dret a votar, perquè els ho prohibien els costums i les Lleis del país. Com ja esteu assabentats, s'inicià un moviment democràtic, fill del malestar que això produïa, perquè naturalment, degut a la instauració de la República a Espanya i tenir a l'altre costat la República francesa, és evident que Andorra havia de veure's arrossegada pels corrents democràtics i que s'havien de produir aquests problemes que actualment estem veient en aquell país, i que són deguts al descontentament que s'ha despertat en una part de l'opinió, sobretot en el jovent d'aquell país, que és el que va exigir i aconseguir finalment que l'antic Consell, fent-se ressò de la raó que assistia a l'element jove del país, els donés el vot i permetés que les sessions del Govern, o sigui del Consell de les Valls, fossin públiques, cosa que ja veieu que és ben senzilla, però que en el país no s'havia pogut obtenir fins fa poc temps.

El poble està representat pel Consell de les Valls, organisme popular, elegit per sufragi, encara que restringit — ja hem dit que solament tenen dret al sufragi els caps de casa — el Consell de les Valls està compost de 24 Consellers, els quals, a la vegada, elegeixen el síndic i sots-síndic, President i sots-President, respectivament, de

les Valls. I va voler, en ús de la seva sobirania indiscutible, preparar una nova Constitució de base democràtica i d'acord amb els corrents universals moderns, encarregant-ho a una Comissió especial perquè redactés un avant-projecte per a sotmetre'l a les deliberacions del país i així encarrilar-lo i col·locar-lo a l'altura que és necessària en aquests moments; i en assabentar-se els Co-prínceps no se'ls va ocórrer altra cosa que destituir fulminantment i d'una manera dictatorial el Consell. El Consell, en veure's atropellat en els seus drets, abans de prendre cap resolució, abans de fer cap acció, va decidir efectuar una consulta a diversos juristes catalans — crec que alguns d'ells de la ciutat de Barcelona —, i tots varen coincidir en què la raó estava de banda del Consell i que l'actuació dels Co-prínceps era una monstruositat jurídica.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Cultura.*)

La destitució disposada pels Co-prínceps fou portada a cap pel Tribunal de Corts, una mena de Tribunal inquisitorial que existeix en aquell país, compost d'un representant designat per cada un dels Co-prínceps, que són els «Veguers» episcopal i francès, presidits per un advocat de Barcelona que decideix els falls en cas d'empat i actua per delegació del senyor Valls i Taberner, que té el càrrec en propietat. Es a dir: el President d'aquest Tribunal inquisitorial és un home de la Lliga Regionalista, com ja explicarem dintre d'uns moments. El nomenament es fa per tota la vida; i una vegada es fa pel Co-príncep eclesiàstic — no espanyol, sinó eclesiàstic — i l'altra vegada pel Co-príncep francès. El senyor Valls i Taberner deu el seu nomenament al Bisbe Belloch i ho té per tota la vida...

El Sr. CUNILLERA: I els hereus.

El Sr. CANTURRI: ...i quan manqui el senyor Valls i Taberner, aleshores correspondrà fer la designació al Co-príncep francès. I així successivament.

El Consell ni va ésser citat per escoltar-lo, ni se'l va deixar defensar, ni varen assistir a aquell Tribunal els dos «enraonadors» o «parladors», com es diu segons el llenguatge d'aquell país, que són una mena de defensors dels acusats per a impedir excessos del Tribunal, segons resa en el *Polítar*, llibre recopilació de les Lleis i Usatges de les Valls, reconegut per totes les autoritats. Aleshores no se'ls acudí altra cosa que nomenar un nou Consell per una Ordre-Decret. Es a dir, que ens trobem, com us deia, que aquest Tribunal, que és amb el que s'emparen els Co-prínceps per a executar totes les arbitriarietats que anirem explicant, està presidit per un home com el senyor Valls i Taberner, que, per vergonya nostra, pertany a un partit que encara porta l'etiqueta de nacionalista, que ataca l'Esquerra de poc catalanista, i això ho denuncio des d'aquí a l'opinió pública per a que vegi la política que desenrotllen certes personalitats de la Lliga Regionalista i un Diputat d'aquesta Cambra, que es diu catalanista i que comèt tots els atropells en aquell país veí.

El Consell de les Valls va fer una consulta al poble d'Andorra, cosa que és fàcil per l'extensió i la població d'aquell país, que compta amb uns

5,000 habitants; i es va convocar una assemblea magna a la plaça major d'Andorra la Vella, capital de la República d'Andorra; i amb assistència de les autoritats es va acordar no acatar la sentència i recolzar el Consell destituït pels Co-prínceps. I, així, el dia 29 de juliol, els Consellers designats com a Govern provisional es varen solidaritzar amb el poble. Es a dir, que es va donar, senyors, el cas que aquell Consell que havia estat anomenat per Decret per a substituir el Consell legal d'Andorra, es va sumar a les peticions del poble i va desacatar, per tant, les ordres del Tribunal de Corts i dels Co-prínceps. I en aquella assemblea es varen aprovar els següents acords, que tot seguit vaig a llegir:

«En la Vila d'Andorra i a Casa la Vall als 29 de juliol del 1933. Reunit el poble andorrà en assemblea convocada pel Molt Illustre Consell General amb l'assistència de totes les autoritats andorranes ha acordat el següent: Primer. — No acceptar la Sentència del M. I. Tribunal de Corts i la pretesa constitució del nou Consell nombrat pels M. I. Srs. Delegats, per ésser això únicament de la competència i atribucions de les autoritats i del poble andorrà. Segon. — Ordenar als honorables Cònsuls i Comuns de fixar les llistes electorals al públic per tot el dia 10 d'agost pròxim vinent, incluint-hi tots els andorrans majors d'edat. Tercer. — Expirat aquest terme, es reunirà el Consell per examinar i resoldre les peticions que es facin sobre les llistes electorals i fixarà a la brevetat possible el dia que es deuran celebrar eleccions per a la renovació de tots els membres del Consell General; i Quart. — Qualsevol andorrà que s'oposi a aquestes llegendades aspiracions del poble andorrà se'l considerarà traïdor a la Pàtria. Per acord de les autoritats i poble, Eduard Bonell. — Secretari.»

Què va fer aleshores el Bisbe? Es va lliurar en braços de França. Amargat per la situació espanyola, de què el Govern provisional, o millor dit, alguns membres d'aquests Govern provisional, havien prescindit de la seva mediació per a atorgar certs beneficis a Andorra, i per a revenjar-se, diguem-ho així, de l'atreviment dels andorrans, es va posar d'acord amb França i va reclamar el seu auxili, que fou el que determinà que un cos d'exèrcit, si voleu petit, però al fi i al cap un cos d'exèrcit pel que representa l'extensió i població d'Andorra, envaís aquell país i el dia 19 d'agost veiessin, astorats, aquells pacífics ciutadans, com la gendarmeria francesa penetrava arbitràriament en el seu país, una vegada fixades ja les llistes electorals que havien de decidir sobre el futur d'aquell minúscul Estat. I tot seguit de la invasió militar, com és natural, s'inicià una era de terror. Això és el que està succeint en aquests moments i el que jo vull denunciar aquí. A Andorra s'efectuen detencions de ciutadans andorrans amb l'amenaça del Tribunal de Corts d'expulsar-los d'Andorra, confiscació de béns, tancament de fronteres, deportacions a França i altres mesures per l'estil. Allí es prohibeix la circulació de Premsa, allí la prèvia censura està sempre establerta, perquè basta una simple ordre per a no deixar circular impresos de cap mena. Darrerament ha estat prohibida l'entrada de periòdics

espanyols, entre ells un que edita l'Esquerra a La Seu d'Urgell.

En aquest pla, doncs, es varen efectuar les eleccions, i sota l'amenaça de les baionetes franceses amb humiliació del Consell, perquè el Veguer francès va variar en uns dies la data que s'havia assenyalat per a celebrar les eleccions, per a patentitzar la seva autoritat suprema i fer veure que allí ja manaven els francesos i no el Govern legal d'Andorra.

D'aquelles eleccions, que ja es recordarà que hi intervingué, amb finalitats informatives, gairebé tota la premsa de Catalunya — perquè s'hi envià corresponents especials degut a la importància que es va donar a aquell moment polític en aquell país —, hi hagué una gran confusió respecte del resultat que s'obtingué. Això no és estrany, perquè a Andorra, tota vegada que no hi han partits estructurats i la gent es mou per una sèrie de consideracions i d'interessos, es fa molt difícil de precisar en cada cas la posició que adoptaran els Consellers elegits. Per això, en un principi es pogué afirmar que aquelles eleccions, després d'ésser molt renyides, semblava que, malgrat totes les coaccions, havien donat una majoria contra la política, diguem-ne dels Co-prínceps, però els fets han demostrat posteriorment que no havien estat endebades les coaccions que varen efectuar ambdós Co-prínceps, i, naturalment, la majoria dels membres del Consell que varen ésser designats en aquelles eleccions són instruments de França i del Bisbe, en perjudici dels interessos dels espanyols i dels catalans residents en aquell país.

He de dir aquí, perquè es vegi en la forma com ha portat les coses l'Estat espanyol i quina ha estat la seva intervenció, que aquelles eleccions foren observades i vigilades per un delegat diplomàtic del Ministeri d'Estat espanyol, que estigué a La Seu tots els dies que es desenrotllava la lluita a Andorra, i és que Espanya ha seguit una política equivocada, iniciada ja pel senyor Lerroux i altres Ministres.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Canturri: Es el Govern el que porta la política en tals casos, i no Espanya.

El Sr. CANTURRI: I al delegat espanyol se li va ocórrer, aleshores, creient que podria obtenir un millor partit per a la política que ell creia que s'havia de desenvolupar per Espanya, posar-se d'acord amb el Bisbe, aconsellant al Govern d'Espanya que el recolzés i li prestés el seu ajut material. I jo pregunto: Per què aquest ajut material l'ha de prestar l'Estat espanyol al Bisbe? Quines són les principals relacions d'Espanya amb Andorra? Jo vaig a esmentar-les ara. Durant la República, es va aconseguir que la signatura de la Duana, que era necessària per a la importació de certs productes que tenen franquícia a la Duana espanyola, en lloc d'ésser la del Bisbe, fos la del Síndic, i ara, darrerament, per indicacions segurament del delegat del Ministeri d'Estat, ha estat retornada al Bisbe de La Seu d'Urgell.

D'ençà de l'adveniment de la República i essent Ministre en Marcellí Domingo, foren atorgades a Andorra unes Escoles, que estan funcionant

en aquell país, escoles que darrerament, per esmentar un cas, una d'elles ha estat desallotjada al poble d'Encamp perquè hi fos instal·lada una escola francesa, i l'escola espanyola ha estat instal·lada en un edifici que no reuneix cap condició. Es més, hi han dues beques concedides per estudis superiors, i ara darrerament ha estat rebutjada una d'aquestes beques, per haver recaigut en un fill de súbdit espanyol. Es a dir, que una beca espanyola, es dona el cas en aquell país de què no pot recaure en un fill de súbdit espanyol.

Allà, Espanya hi té una Central de Correus. Espanya va atorgar fa temps un permís per a importar blat i morenc : que pogués ésser transportat a Andorra sense pagar res absolutament, i això fou atorgat pel senyor Marcellí Domingo, que sempre ha mirat amb gran amor les coses d'aquell país i ha donat totes les facilitats, el que em plau de dir ara aquí per a fer-li justícia, perquè Marcellí Domingo és un dels homes que crec jo que entre els governants espanyols ha arribat a convèncer-se de la importància d'aquest problema i és un dels que l'encarrilava degudament fent aquesta mena de concessions al Govern andorrà i demostrant l'estima que el Govern de la República tenia a aquell país, prescindint del Bisbe.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Finances.*)

A més, Andorra gaudeix d'uns cupus d'importació i d'exportació gratuïts, és a dir, que articles l'exportació d'Espanya dels quals està prohibida, els andorrans els poden importar gratuïtament i, per tant, no els abasta a ells aquesta prohibició i poden importar aquests productes fins un cupus que és superior a les necessitats del país. Igualment poden ells exportar a Espanya bestiar i altres productes que també són els suficients per a la producció del país, i això és el que dona un mitjà de vida, el més important junt amb el turisme, que té la veïna República. Sobre això, han estat donades facilitats per mitjà dels passaports i d'uns passis que es donen a la Prefectura de Policia de Fronteres, de La Seu d'Urgell.

Jo us vull preguntar com és possible que un país que no fa altra cosa que ajudar a un altre, per què necessita el Bisbe de La Seu d'Urgell com a intermediari? Perquè és molt curiosa aquesta política que hi segueix Espanya.

El Sr. PRESIDENT: Es el Govern el que realitza la política, senyor Canturri. Jo li prego que tingui en compte aquesta observació.

El Sr. CANTURRI: El Govern d'Espanya, doncs, que per a concedir aquests privilegis a aquest país necessita la intervenció del Bisbe, demostra que ha tornat a la vella política que tan mals resultats li ha donat i amb la qual es persegueix actualment els elements democràtics i liberals andorrans, que són precisament els partidaris d'Espanya i de Catalunya, política que els ha desenscisat i ha creat un ambient, sinó d'hostilitat, almenys d'indiferència que en aquests moments es nota.

El Sr. PRESIDENT: Refereixi's la V. S., si és possible, al Govern teocràtic d'Andorra.

El Sr. CANTURRI: L'equivocació del Ministeri d'Estat espanyol, doncs, radica en el fet de re-

conèixer a França-Estat la co-sobirania que correspon personalment al President de la República, el qual, el mateix que el Bisbe, haurien de sentir-se andorrans, en lloc de sentir-se francès i eclesiàstic respectivament, perquè és una funció andorrana l'ésser príncep d'aquell país.

Si els Governos d'Espanya haguessin comprès i apreciat aquesta realitat política, s'posen que haurien protestat de l'ocupació armada d'Andorra, en lloc de recolzar el Bisbe creient d'aquesta manera mantenir el prestigi d'Espanya, tàctica evidentment equivocada perquè ha portat com a resultat l'haver-se lliurat de nou, en mans del Bisbe, cosa que ha decebut els andorrans que de la República n'esperaven un ajut moral que no han tingut; França s'ha sabut aprofitar d'això per anar-se introduint més en aquell país.

Jo he de considerar com a principal culpable de tot això el Bisbe de la Seu d'Urgell que en cap moment s'ha sentit espanyol, català, ni andorrà. No s'ha sentit espanyol, perquè ell havia de saber, i ho sap, sinó que ha volgut ignorar-ho, que al darrera del que ell representava hi havia molts interessos espanyols i catalans que ell tenia l'obligació de defensar, però creient-se equivocadament trepitjat per l'Estat laic que s'havia establert a Espanya, a l'adveniment de la República, creient que havien estat minvats els seus drets i les seves atribucions en aquell país, ha preferit lliurar-se en braços de França i ha abandonat la defensa dels interessos dels súbdits espanyols. D'aquí els atropells a aquests súbdits espanyols. Com es va dir en un article, que jo vaig llegir a un periòdic que s'edita a la Seu d'Urgell, aquest Co-príncep ha negligit els interessos d'Espanya i de Catalunya, perquè ha permès i demanat a França la invasió d'aquell país, que si alguna cosa té és la d'ésser racialment i essencialment català; ha fet un tort també a un tros de terra catalana en demanar l'auxili de forces estrangeres a fi que l'ocupessin militarment i li prenguessin els drets que té i que l'hi han estat reconeguts a través de tots els temps, i per fi, s'ha oblidat de la seva condició d'andorrà, perquè, com a Príncep andorrà, en lloc de vetllar per la independència i la sobirania d'aquest país, l'ha lliurat a mans de França, amb perjudici d'Espanya, de Catalunya i de tots nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Jo prego al senyor Canturri que moderi una mica el llenguatge, perquè no pugui venir un conflicte internacional. (*Rialles.*)

El Sr. CANTURRI: No, no hi ha por.

El Sr. PRESIDENT: Exposi la V. S. els fets subjectivament.

El Sr. CANTURRI: Senyor President: jo els exposo de la millor manera que puc.

El Sr. PRESIDENT: De l'exposició dels fets, ja en surt el judici.

El Sr. CANTURRI: Bé. Així seguiré.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi la V. S.; però tingui present de no alludir amb tanta reiteració persones que no es troben a la Cambra.

El Sr. CANTURRI: En quant a la política que persegueix amb insistència França a Andorra, crec que no és necessari donar masses explicacions, pel fet de què tracti d'obtenir les comunicacions a canvi de la conservació de les carreteres,

perquè és aquesta la intenció que té en aquests moments França : la de què li cedeixen el dret a instal·lar allí el servei telefònic i altres comunicacions — i per tant també hi hauria el servei de correus i tot quan està relacionat amb les comunicacions —, i com a compensació ofereix — fixeuvos-hi bé, senyors Diputats — que ella es cuidarà de l'arranjament de les carreteres. És a dir, que, a més, tindria el control de les carreteres, si això s'arribés a portar a cap, que jo ho ignoro, perquè en aquell país es porten les coses moltes vegades d'una manera secreta i es fa inclús difícil d'assabentar-se'n. Si ajunteu a això les escoles que hi té establertes des de fa molt de temps, en les quals l'ensenyança es fa en francès, i les temptatives constants de trametre-hi funcionaris francesos, a més dels que ja hi té i que resideixen en aquell país, us donareu compte del perill que això representa. Perquè no se us ha d'escapar, senyors Diputats, que Andorra es troba en la vertent de Catalunya i d'Espanya i té una situació estratègica ; a més, les aigües del riu Valira verteixen cap a Catalunya. Allí s'està efectuant actualment la construcció d'unes grans centrals elèctriques. Les aigües que baixen d'Andorra alimenten el Canal d'Urgell, que serveix per a regar una gran extensió de les terres baixes de Lleida. Ajunteu-hi que la companyia que porta a cap l'explotació elèctrica d'Andorra, és una companyia hispano-francesa, en la qual, però, per més accions que hi tinguem els espanyols, no podem tenir mai majoria en el seu Consell d'Administració, perquè li han de tenir els francesos segons està determinat en un article dels seus Estatuts. ¿Us doneu compte del que significaria que una Companyia que ha de subministrar una gran quantitat de força elèctrica destinada a Catalunya, amb el predomini que França ja té en aquell país i que anirà tenint cada dia més si no s'hi posa remei, el que significaria, dic, quan aquesta companyia subministri fluid a grans ciutats i centres industrials de Catalunya, el que nosaltres estiguem a mercè d'una potència estrangera i que ens pugui produir conflictes a casa nostra sense que nosaltres els poguem preveure, els poguem resoldre o hi poguem intervenir?

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : N'hi ha moltes : telèfons, ferrocarrils i altres.

El Sr. CANTURRI : Però això és més greu, senyor Simó, perquè a nosaltres, en un moment donat, ens poden tancar una fàbrica d'electricitat a Andorra i, en conseqüència, ens poden parar un nombre de fàbriques a Catalunya, sense que el Conseller de Treball de Catalunya ni el Ministre del Treball d'Espanya puguin intervenir-hi en absolut, perquè al lloc on la fàbrica produeix no hi tenim absolutament cap jurisdicció, i ens podem trobar amb una sèrie de conflictes i fins ésser víctimes d'una maniobra que crec que és precís que el Govern de Catalunya eviti, i que jo denuncie aquí avui.

Com a conclusió, perquè no vull cansar gaire la vostra atenció, us he de dir que jo he d'afirmar aquí el fracàs i desconeixement del Ministeri d'Estat d'Espanya. Perquè darrerament, afegit a tot el que ja us he dit, han estat expulsats, uns súbdits espanyols d'Andorra. Sabeu per què? Perquè aquests espanyols havien adreçat una instàn-

cia al Ministeri d'Estat protestant del que s'esdevenia i del tracte que se'ls donava en aquell país. I sabeu què se li va ocórrer al Ministeri d'Estat Espanyol? Agafar aquella instància i, amb un desconeixement complet del que és Andorra, retornar-li, dient que fessin el favor de reintegrar-la, i el Ministeri d'Estat la va tancar en un sobre i hi va posar «*Señor Alcalde de Andorra*», com si es tractés d'una població més d'Espanya. És cert que hi ha un poble a Espanya que en diuen Andorra — no sé a quina província —, però tractant-se d'una instància adreçada al Ministeri d'Estat i provinent d'Andorra aquest retorn demostra un desconeixement total i absolut ; naturalment, la instància tornada a la capital de la República d'Andorra, va caure a mans del Consell actual, hostil a Espanya, i aquest actualment posseeix aquest document, en el qual es denuncien totes les anormalitats que comet el Consell de les Valls a les ordres de França...

El Sr. PRESIDENT : A les ordres del Co-Príncep. Són els governants els responsables de la política que se segueixi.

El Sr. CANTURRI : Efectivament, a les ordres del Co-Príncep. Això ha motivat que s'espulssés els nostres compatriotes d'aquell país.

Per acabar-vos de demostrar la política comercial que en aquests moments es segueix, només us diré un detall. Els fabricants de productes envasats que n'envien a Andorra, com la cervesa i altres productes — que per la seva proximitat, la majoria surten de La Seu d'Urgell —, es troben amb que a la Duana espanyola no se li ha ocorregut res més que tancar el retorn de tots els envasos a Espanya, i, naturalment, han mort aquesta exportació, perquè els comerciants espanyols veuen que se'ls van acumulant els envasos a la frontera i no poden enviar més productes ; és a dir, que la Duana espanyola i l'Estat espanyol en lloc de dictar disposicions i cercar mesures perquè Andorra sigui un mercat de Catalunya i d'Espanya, no fa res més que publicar mesures restrictives que impedeixen encara més l'expansió dels nostres productes en aquell país.

Faig també l'afirmació de què la situació interior d'Andorra és veritablement lamentable, dictatorial, i encara més, com us he dit, de terror. Les expulsions sense motiu, en són una mostra. Del Tribunal de Corts n'és una altra. Darrerament ha arribat, aquest Tribunal, a imposar una penyora a deu Consellers contraris a la política que es fa en el Govern, o sigui en el Consell de les Valls.

(El senyor Riera fa una interrupció que no arriba a la taula dels taquígrafs.)

Sí, és una política d'Esquerra. Pel fet de què el Bisbe de La Seu d'Urgell es va creure que tenia dret a nomenar un Notari prescindint del Consell de les Valls, i com que aquests deu Consellers varen fer traduir, aquí a Barcelona, el privilegi que palesa que és un dret de les Valls, pel sol fet d'haver encarregat aquesta traducció a Barcelona, haver-li donat publicitat i haver adreçat un document protestant que el Bisbe de La Seu d'Urgell hagués envaït les atribucions del Consell de les Valls, per aquest fet, als homes que formen part del Govern d'Andorra se'ls ha imposat una penyo-

ra, i d'aquesta manera se'ls fa callar i se'ls impossibilita de poder exposar el seu pensament en el sí del Govern. Això us demostrarà que ja no és una dictadura, sinó que es viu en plena època de terror i que, una vegada més, he de dir que el senyor Valls i Taberner, President d'aquest Tribunal, permet que aquestes arbitriarietats es puguin portar a cap. Darrerament ha esclatat una bomba en el domicili d'un dels homes més afins a la política de Catalunya i Espanya, i és molt sospitos que pugui, en un país tan pacífic com aquell — és la primera vegada que es dona aquest cas —, esclatar un artefacte d'aquesta mena a la casa d'un home simpatitzant amb la nostra política i que quedi impune aquest fet en un país tan petit on és tan fàcil de controlar tota la gent forastera que hi entra capaç de promoure un fet delictiu com aquest.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Canturri, la Presidència li agrairà que abregui el seu prec, malgrat d'ésser molt interessant i del gust de la Cambra l'escoltar-lo.

El Sr. CANTURRI: Jo també he de fer ressaltar aquí el fracàs de la missió dels Co-prínceps, que després de tot el que us he dit crec que ha quedat a bastament demostrat.

A Andorra, darrerament, per fortuna, s'ha iniciat un moviment de lliberació del qual forma part tot el jovent i la gent sensata del país, i és aspiració de la majoria, podem dir, que vingui una transformació en aquell país i que l'estat de coses actuals no pugui continuar. Jo dic des d'aquí que els andorrans tenen dret a prescindir dels Co-prínceps i a donar-se el règim i la Constitució que els plagui. Nosaltres que som republicans i demòcrates; nosaltres que ho defensem i ho tenim en els principis del nostre Partit, crec que tots estarem d'acord que els andorrans tenen dret a donar-se el Govern i les Lleis que els plagui, i aquesta és l'afirmació que jo faig, i demano a tots els catalans que procurin recolzar aquesta acció amb llurs actes i prestar tot l'ajut moral, ja que, de moment, no pot ésser material, a fi de què aquest moviment es desenvolupi i pugui arribar a triomfar en el veí país, perquè no farem res més, amb això, que ajudar a aquells germans de raça i d'idees. He de demanar finalment al Govern de Catalunya que es preocupi d'aquest afer importantíssim i li presti la deguda atenció, i si a mi no se m'escapa que no són atribucions del Govern català l'intervenir-hi, perquè és missió del Ministeri de l'Estat espanyol, he d'afirmar que en un país on s'hi parla en català i on l'idioma oficial és el català i ho ha estat sempre i que si alguna característica especial té aquell país és la d'ésser essencialment català, que procuri, pels mitjans que cregui convenient, i que ell ja estudiarà, portant-hi institucions culturals i allò que pugui i cregui convenient per tal que aquell país no continuï afrancesant-se, per tal que conservi la seva personalitat catalana i que, a més, sàpiguen tots els andorrans que moralment tenen l'ajut i l'estima dels bons catalans i sobretot dels homes d'esquerra, que sempre estem al costat de les coses justes, de les causes liberals i democràtiques. (*Molt bé, molt bé!*)

El Sr. PRESIDENT: La Presidència passa-

rà aquest prec a l'honorable senyor President de la Generalitat, ja que es refereix al conjunt del Govern de Catalunya.

Presentació d'un Projecte de Llei referent a la creació i estructuració d'una plantilla de personal afecte al Parc mòbil de la Comissaria General d'Ordre Públic

(*Es dona lectura al següent*)

«DECRET»

Com a President de la Generalitat de Catalunya, en exercici accidental de les funcions de l'Honorable Conseller de Governació, i d'acord amb el Consell Executiu,

He resolt:

Article únic. Presentar al Parlament de Catalunya un projecte de Llei referent a la creació i estructuració d'una plantilla de personal especialitzat afecte al Parc Mòbil de la Comissaria General d'Ordre Públic.

Barcelona, 4 de juny del 1934.—Lluís Companys.»

(*L'honorable senyor Conseller interí de Governació, des de la tribuna de Consellers, dona lectura al següent Projecte de Llei.*)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Els serveis de la Policia governativa requereixen la màxima mobilitat per a rendir aquella eficàcia que és la principal motivació de la seva existència.

La Comissaria general d'Ordre Públic té al seu servei un Parc Mòbil on radiquen tots els vehicles que han de facilitar als Cossos depenents de l'esmentada Comissaria la necessària mobilitat a què abans havem alludit.

El bon servei d'aquest Parc Mòbil fa indispensable que sigui dotat de personal competent per a dur a efecte les reparacions dels vehicles, així com també per a curar de llur entreteniment.

Per tot l'exposat, es fa necessària la creació d'una plantilla de personal especialitzat al servei del Parc Mòbil de la Comissaria general d'Ordre Públic.

Per tant, el Consell Executiu de la Generalitat, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament de Catalunya el següent

PROJECTE DE LLEI

Article 1.er Es creada afecta al Parc Mòbil de la Comissaria general d'Ordre Públic, una plantilla de personal especialitzat, la funció pròpia de la qual serà la reparació i entreteniment dels vehicles mecànics de la dita Comissaria.

Article 2.^{on} El personal nomenat serà filiat i considerat com a pertanyent al Cos de Seguretat, i tindrà les obligacions i drets que li correspongui i segons es determini en el seu dia en el Reglament

interior del Parc Mòbil, subjectant-se a tot el que fa referència a les condicions especials previstes en el present projecte de Llei.

Quant a les normes de treball, se sotmetrà al règim reglamentari del Parc Mòbil i no podrà prestar altres serveis que els propis del Parc, motiu pel qual en cessar alguna causa en l'esmentat Parc, causaran baixa en el Cos de Seguretat.

Article 3.^r La plantilla de dotació del personal del Parc Mòbil de la Comissaria general d'Ordre Públic és fixada de la següent manera :

	Pessetes
Un cap de taller	7,000
Un forjador	4,500
Un ajudant de forjador	3,500
Un electricista	4,500
Un ajudant electricista	3,500
Un torner	4,500
Dos montadors a 5,000 ptes.	10,000
Dos ajudants montadors a 4,000.	8,000
Dos rentadors a 3,000 ptes.	6,000
Total.	51,500

Article 4.^t El Consell Executiu a proposta del Conseller de Governació, dictarà les disposicions pertinents per a l'execució d'aquesta Llei.

Barcelona, 4 de juny del 1934.

Lluís Companys, President de la Generalitat, encarregat interinament del despatx del Departament de Governació.»

(El Projecte de Llei passa a la Comissió corresponent.)

Presentació d'un Projecte de Llei creant el carnet d'identitat personal

(Es dóna lectura al següent :)

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Governació i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto :

Es autoritzat el Conseller de Governació per a presentar al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei creant el carnet d'identitat personal.

Barcelona, 5 de juliol del 1934. — Lluís Companys. — El Conseller interí de Governació, Josep Dencàs.»

(L'honorable senyor Conseller interí de Governació, des de la tribuna de Consellers, dóna lectura al següent Projecte de Llei :)

AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Ha estat una aspiració constant de determinats sectors de l'opinió pública la implantació del Carnet d'Identitat civil, basat en la dactiloscòpia.

Els avantatges d'aquest sistema d'identificació personal són ben evidents. No solament permetrà donar a l'emissió del sufragi, en tota classe d'elec-

cions, una garantia absoluta en quant a la identitat de l'elector, corregint-se d'aquesta manera els inconvenients que per la manca del Carnet es produeixen, sinó que facilitarà la funció de vigilància en matèria d'ordre públic pel coneixement exacte que de totes les persones residents a Catalunya es tindrà amb el Registre d'Identificació civil. A part d'això, la comprovació de la identitat personal, factible sempre amb el Carnet basat en la dactiloscòpia, resol una sèrie de problemes en l'ordre civil i governatiu, evitant confusions que són causa en molts casos de perturbacions, errors o injustícies segons els casos.

La conveniència de la implantació del Carnet d'Identitat fou ja acordada en el seu dia pel Parlament, en un dictamen de la Comissió de Governació, aprovat en sessió del 13 d'abril del 1933, pel que es significava al Govern que recollís la proposició de creació de l'esmentat Carnet per a realitzar-lo quan es presentés la seva oportunitat.

El Govern creu que aquest moment ha arribat, ja que les funcions d'Ordre públic estant traspassades a la Generalitat, entenent que per a la seva deguda eficàcia el Carnet és absolutament necessari.

El Projecte de Llei conté les bases essencials de la implantació del Carnet, que deuran ésser desenvolupades en el corresponent Reglament, havent servit de fonament per a la seva redacció l'estudi i enquesta que sobre aquesta matèria féu la Comissió que en el seu dia havia nomenat el Consell de Governació.

Per les raons exposades, el Conseller interí de Governador presenta el següent

PROJECTE DE LLEI

Article 1.^r Es creat, a Catalunya, el Carnet d'Identitat personal, basat en la dactiloscòpia, que tindrà la consideració de document públic per a comprovar la identificació de les persones, a tots els efectes legals conseqüents.

Article 2.ª L'expedició del Carnet d'Identitat correrà a càrrec del Registre d'Identificació civil, que serà l'oficina encarregada de tots els serveis d'identificació, estadística i investigació de la personalitat, de caràcter exclusivament civil, a Catalunya.

Article 3.^r El Carnet contindrà impreses en català, castellà, francès i anglès, les dades següents :

a) Cognoms, nom, naturalesa, estat, professió, domicili, ocupació i adreça on és exercida.

b) Fotografia de front.

c) Impressió digital de l'índex de la mà dreta, i si manca aquest, el de la mà esquerra.

d) Fórmula deci-dactilar.

e) Signatura de l'interessat.

f) Signatura de l'Oficial encarregat d'aquest tràmit al Registre d'Identificació civil.

g) Espai destinat a justificar l'emissió del vot electoral en les diverses eleccions que es celebrin durant la vigència del Carnet.

h) Espai destinat a rectificacions i observacions.

i) Articles del Codi penal que castiguen la

falsetat en document públic, la suplantació de personalitat, i la retenció de document fals.

j) Número d'ordre.

No seran consignades en el Carnet altres dades que les expressament establertes en aquest article.

Article 4.º El Carnet expedit en les condicions establertes en la present Llei, substituirà els documents oficials d'identificació personal, als efectes civils judicials i governatius corresponents.

Article 5.º El Reglament disposarà la forma en què serà justificada l'emissió del vot electoral amb el Carnet d'Identitat personal i les normes per a identificar els electors.

Article 6.º En el període màxim de deu anys, tots els ciutadans residents a Catalunya hauran de proveir-se del Carnet d'Identitat, expedit per l'Oficina corresponent del Registre d'Identificació.

Passat aquest termini, tot aquell que no acrediti posseir-lo serà considerat indocumentat, i sense perjudici de les sancions que correspongui, serà conduït a l'oficina del Registre d'Identificació civil per a procedir a la identificació de l'interessat i entrega del Carnet.

Article 7.º Hauran de proveir-se i ésser provistos de Carnet en el primer any, sense esperar el termini de deu assenyalat a l'article anterior :

a) Els funcionaris de tots els Departaments de la Generalitat, i de les Corporacions depenents o subvencionats per aquells.

b) Els alumnes de les Institucions culturals sostingudes o subvencionades per la Generalitat.

c) Els reclusos o que ingressin en establiments penitenciaris, calabossos, reformatoris, correccions, hospicis, manicomis, dispensaris, cases de maternitat i d'assistència social, sostingudes o subvencionades per la Generalitat.

L'expedició del Carnet serà feta en quant a cada un dels grups, en el moment oportú, d'acord amb les normes que es fixaran al Reglament.

Article 8.º El Carnet d'Identitat personal comprendrà tots els majors de 14 anys, i serà obligatòriament renovat cada cinc anys.

En quant a les persones assenyalades als grups b i c, podran ésser provistos del Carnet d'Identitat els majors de set anys. Els menors d'aquesta edat i els nounats podran ésser identificats per la impressió de les plantes del peu.

Article 9.º El Conseller de Governació queda autoritzat per a estendre periòdicament en anys successius, l'obligatorietat del Carnet, a altres grups de persones, majors de 14 anys, sigui per estaments, per població, o en la forma que estimi més convenient, a fi de què en el termini assenyalat a l'art. 6.º totes les persones residents a Catalunya estiguin en possessió del corresponent Carnet.

Article 10. El Carnet d'Identitat de la persona traspassada serà recollit pel Registre d'Identificació civil dintre el tercer dia de la defunció.

Article 11. El Registre d'Identificació civil haurà de prendre les mesures addients per a evitar les suplantacions de dades en el Carnet que s'estengui a la persona identificada, essent nul el Carnet en el que es comprovi aquesta suplantació.

Així mateix serà nul el Carnet que presenti senyals d'esmenes, raspats, correccions, o qualse-

vol altre defecte que indueixi a dubtar de l'autenticitat.

En observar la pèrdua o furt, el titular haurà de denunciar-ho a l'Oficina del Registre d'Identificació Civil, i li serà lliurat el duplicat previ el pagament dels drets que corresponguin.

El Carnet trobat o que per qualsevulla causa sigui nul, serà posat immediatament a disposició de l'Oficina del servei. El titular i les persones que consentin com a vàlid un Carnet nul, així com el posseïdor d'un Carnet que no li pertanyi, seran denunciats als Tribunals com a incurses en delictes de falsificació, de retenció de document fals, o de suplantació de personalitat segons els casos.

Disposicions complementàries

Article 12. Una Llei especial coordinarà o fusionarà en el Registre d'Identificació Civil els censos, padrons, registres, o serveis oficials que compleixin funcions anàlogues relacionades amb la identificació.

Article 13. El Conseller de Governació dictarà el Reglament corresponent per a l'aplicació dels preceptes continguts en la present Llei.

Barcelona, 2 de juliol del 1934. — Lluís Companys. — El Conseller interí de Governació, Josep Dencàs.

Presentació d'un Projecte de Llei eximint d'impostos la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu

(Es dóna lectura al següent :)

«DECRET

Com a president de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller d'Economia i Agricultura i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto :

El Conseller d'Economia i Agricultura és autoritzat per a presentar al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei eximint d'impostos la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

Barcelona, 4 de juliol del 1934. — Lluís Companys. — El Conseller d'Economia i Agricultura, Joan Comorera.»

(L'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura, des de la Tribuna de Consellers, dóna lectura al següent Projecte de Llei :)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

La funció social que és cridada a complir la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu, creada en virtut de la Llei del 10 d'agost del 1932 pel decret del 26 de gener proppassat, aconsella d'atorgar-li aquelles exempcions fiscals que arreu solen tenir les institucions d'aquesta índole.

La Generalitat de Catalunya pot eximir-la de les seves contribucions, exaccions i drets, així com també dels que són propis dels Municipis.

El fet que com a institució de cooperació i

de crèdit de Sindicats Agrícoles i de Pòsits i com a Institució de crèdit de les Caixes Rurals, quedí la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu exempta de tributació per les tarifes 2.ª i 3.ª de la Llei d'Utilitats, de la 1.ª de la Llei del Timbre i de Drets Reals, fa que aquesta declaració d'exemptació no supesi cap concessió de privilegi.

Per totes aquestes raons, el Conseller d'Economia i Agricultura, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament, el següent

PROJECTE DE LLEI

Article únic. — La Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu estarà exempta de tots aquells arbitris, drets i exaccions i altres conceptes tributaris, presentats i futurs, que siguin propis de la Generalitat de Catalunya o dels Municipis catalans, en tant que afectin als seus actes i contractes, als immobles de la seva pertinença, les operacions que li són pròpies o els resultats dels seus exercicis socials.

Barcelona, 5 de juliol del 1934. — El Conseller d'Economia i Agricultura, Joan Comorera.»

(El Projecte de Llei passa a la Comissió corresponent.)

Votació definitiva de la Llei relativa al Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits aprovat per l'Ajuntament de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: Va a procedir-se a l'aprovació definitiva. *Votació ordinària? (Assentiment.) S'aprova la Llei? (Assentiment.)*

Essent evident que hi ha el quòrum reglamentari, resta aprovada definitivament la Llei.

(La Llei aprovada es publica com a annex a aquest número del DIARI DE SESSIONS.)

Anunci d'una interpellació

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Cunillera, el qual sembla que vol anunciar una interpellació.

El Sr. CUNILLERA: Es tracta, senzillament, de què és ja la tercera o quarta vegada que hem parlat d'afers de telèfons; no tan sols n'he parlat jo, sinó que m'han acompanyat altres senyors Diputats, l'amic Blasi, en certa ocasió, i l'enyorat amic Rossell i Vilar, en una altra ocasió. Com sigui que sempre ens trobàvem davant la personalitat jurídica de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, i havent ja estat publicat al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya* l'acord de la Comissió Mixta executiva, referent al traspàs de serveis de comunicació i havent-se també promogut durant els darrers temps d'aquest traspàs de serveis una forta oposició per part de l'actual Ministre de Comunicacions i del Govern actual d'Espanya, es pel que jo pregaria a la presidència volgués posar-se d'acord amb els senyors Consellers respectius per a explicar una interpellació amb referència a la

Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, delegació de Barcelona i de Catalunya, i amb referència també al Decret del traspàs de serveis de la radio-difusió.

El Sr. PRESIDENT: Es dona per anunciada aquesta interpellació, i la presidència la passarà al senyor Conseller corresponent. D'acord amb el senyor Diputat interpellant, el senyor Conseller i la Mesa fixaran el dia per a explicar-la.

Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió, sobre diversos articles de la segona part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya (Articles 209 a 244)

El Sr. PRESIDENT: Estava pendent de discussió l'apartat D de la segona categoria de l'article transitori primer.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió s'ha reunit i ha canviat impressions per a veure si podia arribar a un acord, seguint les suggerències que aquí s'havien fet per part del senyor Ruiz i Ponseti, i ha acordat la redacció de l'article amb la següent forma, que crec que donarà satisfacció a l'esmentat senyor Diputat:

«d) Els funcionaris del Municipi on existeixi actualment la vacant de Secretari, sempre que hagi demostrat la seva competència davant l'Escola d'Administració Pública.»

Hem tret els anys, per a donar satisfacció al senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Per agrair a la Comissió aquesta redacció, que cobreix amb excés la meua demanda. Jo havia demanat que constés un any, i ha quedat en zero anys; per tant, és encara millor que el que jo demanava.

El Sr. PRESIDENT: Són els felïços resultats del règim parlamentari.

S'accepta aquesta nova redacció de l'apartat d? (Assentiment.) Resta acceptada.

(L'apartat d a la segona categoria de l'article transitori primer resta aprovat, d'acord amb la redacció proposada per la Comissió.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha una esmena.

(Es dona lectura a la següent esmena:)

«S'afegirà al dictamen un tercer article transitori:

'''Tercer. S'autoritza el Conseller de Governació per a què dicti les mesures de caràcter reglamentari que siguin necessàries per a donar immediat compliment al present Capítol, sense esperar l'aprovació de la totalitat de la Llei.'''

Palau del Parlament, 19 de juny del 1934. — Riera, Tauler, Canturri, Guinart, Bru.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió accepta aquesta addició.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova? (*Assentiment.*) Resta aprovada.

Dongui's compte d'una altra esmena.

(*El senyor Secretari llegeix:*)

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de presentar a la Cambra com a addició al Dictamen de la Llei Municipal de Catalunya un nou article transitori.

ADDICIÓ A L'ARTICLE TRANSITORI TERCER

Les proves de capacitat, suficiència o competència a demostrar davant de l'Escola d'Administració Pública de la Generalitat, a què es refereixen els articles transitoris, hauran de tenir lloc en el termini màxim de dos anys, passats els quals quedaran caducats els drets concedits per la present Llei.

Palau del Parlament, 26 de juny del 1934. — Torres; Companys, J.; Magre; Sauret.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió accepta aquesta addició.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova? (*Assentiment.*) Resta aprovada.

Dongui's compte d'una altra esmena.

(*El senyor Secretari llegeix:*)

«ESMENA

S'hi afegirà el següent paràgraf a l'article transitori tercer:

«Els preceptes d'aquesta Llei entraran en vigor l'endemà de la seva publicació en el *Butlletí Oficial de la Generalitat*.»

Palau del Parlament, 15 de juny del 1934. — Galés, Tauler, Rouret, Cunillera.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió l'accepta.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova? (*Assentiment.*) Resta aprovada.

Resta pendent de votació definitiva.

Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a l'organització de la Comissaria General d'Ordre Públic

El Sr. PRESIDENT: Estava pendent de discussió l'article tercer. Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió s'ha reunit per a veure si podia donar una nova redacció a aquest article i ha canviat impressions, a més, amb els senyors Consellers de Finances i de Governació, havent estat el resultat de tot això que la redacció d'aquest article quedés en la següent forma:

«Article, 3.º El personal nomenat serà equiparat en drets i deures al personal administratiu de la Generalitat de Catalunya, amb el ben entès, però, que la jornada de treball serà de vuit hores ampliables sempre que les circumstàncies ho requereixin, a judici del Comissari.

El Comissari General d'Ordre Públic, podrà

investir els funcionaris de la Comissaria, del caràcter d'Agents Auxiliars de l'Autoritat i utilitzar-los com a tals quan així ho cregui convenient.

A tots els efectes del servei i de la seva disciplina, els funcionaris que integrin la plantilla de la Comissaria General, quedaran subjectes als Reglaments, deures, obligacions i disciplina, que siguin vigents en relació al Cos d'Investigació i Vigilància de la Generalitat.»

Es a dir, que suprimim tota aquella part a què es referien tant el senyor Simó i Bofall com el senyor Ruiz i Ponseti de què a la dita ampliació no podia donar lloc a cap mena de sou i gratificació per hores extraordinàries, però en canvi mantenim el de les vuit hores, perquè creiem que és absolutament indispensable, tenint en compte sobretot que els sous que gaudiran els funcionaris de la Comissaria General d'Ordre Públic són superiors als dels funcionaris de les categories corresponents del personal administratiu de la Generalitat.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Lamento en aquest cas no poder felicitar al senyor Espanya, com en el cas anterior. Em penso que la redacció definitiva que té ara aquest article, és, al menys, tan dolenta com era la redacció primera.

Hem guanyat quelcom, no fem l'afirmació tallant que feiem abans, que s'han de treballar hores extraordinàries sense cobrar res, però, hi ha un però en aquest article que fa semblar que volem influir en el règim de treball de tots els restants empleats de la Generalitat, i això ho considerem absolutament inadmissible. Com que no tenim a mà aquesta redacció definitiva, hem de parlar una mica de memòria d'aquesta lectura ràpida que n'acaba de fer el senyor Espanya en nom de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Es el mateix article, amb la supressió de l'apartat a què feia referència la V. S.

El Sr. RUIZ I PONSETI: No, senyor, perdoni, però em sembla que ha sofert una nova redacció total.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha supressió, tan sols.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Aquí es diu, d'una manera categòrica, em sembla, que es empleats administratius de la secció d'Ordre públic tindran els mateixos drets i deures que el restant personal de la Generalitat, el restant personal administratiu, però hauran de treballar més hores quan els ho demani el Comissari. Jo entenc que això no és una excepció respecte als altres empleats de la Generalitat, perquè tots els empleats de les diferents Conselleries, quan els ho ordeni l' superior jeràrquic, hauran de treballar també més hores de les correntes de treball. Per consegüent, si això no és una excepció i aquest article ho dona com un règim d'excepció, això repercuteix en el règim de treball de tots els restants empleats, que sembla, per l'afirmació que es fa en aquest article, que no tinguin aquesta mateixa obligació. Es per això que jo crec que aquesta redacció, tal com ara està, continua essent desgraciada.

Però, prescindint de la part de redacció, hi ha la part de fons. Continua aquesta obligació de treballar vuit hores. Jo no entenc, no ho podem entendre de cap manera, perquè ha d'haver-hi uns empleats de la Generalitat obligats a treballar vuit hores, quan els restants empleats no vénen obligats a aquesta jornada de treball. Ens deia el senyor Espanya en la defensa rapidíssima que ha fet d'aquesta nova redacció, que això és degut a què se'ls fixen uns sous superiors. Jo demanaria al senyor Espanya que no involucrés aquí les coses d'unes Llei amb el que diuen altres Lleis. Aquesta Llei és una Llei corrent del nostre Parlament. Com a tal Llei, ha de tenir un cert caràcter de permanència, i el senyor Espanya involucra els preceptes d'aquesta Llei amb una cosa tan efímera com és la Llei de Pressupostos, i precisament d'uns Pressupostos que han de morir al cap de sis mesos d'estar en vigor. ¿Què sabem nosaltres que dirà respecte d'aquests empleats i respecte dels altres empleats de la Generalitat la nova Llei de Pressupostos que haurem d'aprovar no més tard del mes de novembre? No ho sabem, perquè és una cosa que encara s'ha de començar. És per això que insistim en què no hem de prejudicar la qüestió de la jornada de treball. Nosaltres, quan arribi l'hora de discutir l'Estatut de Funcionaris, discutirem amb tota l'energia que ens sigui possible perquè no es posi als funcionaris de la Generalitat una jornada de treball tan inhumana i tan inactiva com és la jornada de vuit hores. Nosaltres, respecte d'aquest punt, hi tenim un interès extraordinari, no pel rendiment de treball que poden donar els funcionaris de la Generalitat, que tant el poden donar en sis hores, com en quatre, com en tres, sinó — ja ho diguérem ahir i ho repetirem sempre — per la virtut d'imitació, per la virtut de mirall que té sempre el règim de treball dels empleats públics respecte al règim de treball de tots els altres empleats del país. És per això que donem tanta importància a la jornada de treball dels funcionaris de la Generalitat, i és per això que nosaltres ens oposarem d'una manera categòrica a què en una Llei que té caràcter de permanència, fixem per a uns certs empleats de la Generalitat, a un nombre restringit de funcionaris, aquesta cosa tan injusta com és fixar una jornada de treball superior a la dels altres funcionaris, i probablement superior a la que es fixarà per a tots els funcionaris en l'Estatut que ha d'elaborar un Govern d'esquerra, que hem de suposar que farà honor als seus ideals.

Es per això que nosaltres insistim, i preguem la Comissió que sigui suprimit d'aquest art. 3.er Considerem que això tira a perdre completament aquesta Llei, i que deixant només l'afirmació categòrica que tindran els mateixos drets i deures que els restants empleats de la Generalitat, hauríem fet una obra ben feta; del contrari, quedarà amb aquesta nova redacció, des del nostre punt de vista, tan imperfecte com era la primera redacció.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: Jo lamento que el senyor Ruiz i Ponseti no hagi volgut coincidir en aquest

Projecte de Llei, principalment en l'art. 3.er que estem discutint, amb el criteri de la Comissió.

Ja sap el senyor Ruiz i Ponseti que les seves suggerències són sempre ben recollides, i que s'ha fet tot el necessari per acceptar de les seves suggerències tot el que pot acceptar la Comissió. Però, ara bé, el senyor Ruiz i Ponseti proposa que es deixi equiparat amb els drets i deures el personal de la Comissió amb el restant personal administratiu de la Generalitat. Ha de tenir en compte, el senyor Ruiz i Ponseti, que això, en la pràctica, no seria així, per quant resultaria que els funcionaris de la Comissaria general d'Ordre públic cobrarien bastant més sou que el que cobren els altres funcionaris de la Generalitat. L'argument principal que fa el senyor Ruiz i Ponseti és el d'asenyalament de les vuit hores, i encara aquest argument el lliga amb aquest punt, que ell creu que és indispensable, que això s'haurà de suprimir perquè del contrari sentem un precedent per a l'Estatut de Funcionaris. No, senyor Ruiz i Ponseti, no es senta cap precedent, i ja vaig declarar l'altre dia que això seria independent d'allò del que reguli l'Estatut de Funcionaris que s'acordi en el seu dia. El Parlament quedarà ben lliure, completament sobirà respecte l'horari dels funcionaris d'un i altre Departament, segons el que cregui convenient. Per tant, aquí ens limitem al cas actual, i és que la matèria d'Ordre públic és una cosa especial i que exigeix que el personal administratiu de la Comissaria treballi vuit hores, i, per consegüent, precisament perquè exigeix això, no tenim més remei que supeditar el treball dels funcionaris a les necessitats d'Ordre públic i a les necessitats de la Comissaria; per damunt, potser, de les conveniències dels funcionaris, hi han les conveniències d'Ordre públic, que són d'interès general per a Catalunya. Però, tenint en compte, precisament, que treballen vuit hores, és pel que se'ls augmenta el sou, i així és que no es trobarà en les categories corresponents de la Generalitat cap sou igual al que gaudiran els funcionaris de la Comissaria general. De manera que reparem aquesta diferència: a major treball, major sou.

I és per això que creiem que, havent suprimit tota aquella part que es podia referir a què es pogués explotar aquest personal amb hores extraordinàries que no se'ls pagava, creiem, dic, que el senyor Ruiz i Ponseti ho acceptaria.

De totes maneres, la Comissió es veu obligada a mantenir aquest dictamen amb la modificació que s'acaba d'expressar.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Per a ratificar les manifestacions que ha fet el nostre company senyor Ruiz i Ponseti en oposar-se al nou text que proposa la Comissió, m'aixeco a parlar.

Jo, si no temés causar excessiva molèstia al senyor Conseller de Finances, i la que també, de rebot, cauria sobre els altres Consellers, induït com sempre estic per donar la raó a altri, i més a persones tan grates com els senyors de la Comissió de Governació, demanaria, i potser em

decidiré a demanar-ho abans d'assenyar-me, per veus que tinc recollides respecte del personal administratiu de la Generalitat, els deures i drets dels quals es vol equiparar, verbalment, amb un text legal, però exclusivament literari, els empleats a què fa referència aquest Projecte de Llei: horari que fan; sou que perceben en nòmina; i augmentos per hores extraordinàries. I tinc, i penso que no m'equivocaré, la fundada presumpció, per no dir la certesa, que resultaran molt més ben retribuïts què no pas aquests. És una cosa fàcilment comprovable. Nosaltres ens donarem per vençuts materialment quan se'ns demostrin amb xifres. És clar que qui afirma ha de provar, però jo no tinc el control de l'Oficina de la Generalitat d'aquell personal que fa quatre hores i mitja o cinc o sis...

El Sr. CONSELLER de Finances: Quatre i mitja.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: ...que fa setmana anglesa i fa hores extraordinàries, percep molta més retribució aquest personal que com a mínim ha de fer vuit hores de presència en el treball.

De manera que jo formalitzo ara aquest prec en el sentit de què vinguin uns estats d'aquest trimestre darrer perquè tots poguem fer-nos càrrec del que jo acabo d'exposar; o sigui: nòmina del personal, no precisament dels Caps de Negociat o de Secció, sinó dels oficials tercers, auxiliars primers i auxiliars segons, el personal modest d'aquest escalafó a què fa referència aquesta Llei, del personal més corrent de la Generalitat, quant a nòmina i percepció mensual per hores extraordinàries, i veurem si és cert el que nosaltres diem. Jo em penso que sí, i no ho dic pel gust de poder contradir en públic, sinó perquè així ho crec sincerament. I si m'equivoco, aleshores demanaré a la Presidència que em concedeixi la paraula per a donar la raó de fet i de dret.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar, per a rectificar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ruiz i Ponseti té la paraula.

El Sr. RUIZ I PONSETI: En primer lloc, lamento l'haver de dir al senyor Espanya que no m'ha convençut el més mínim amb els seus arguments.

El nostre argument central era el caràcter efímer de la Llei de Pressupostos, i el senyor Espanya insisteix en voler supeditar la Llei actual al que dicta la Llei de Pressupostos. A més, li hem de dir, al senyor Espanya, que la Comissió està donant una interpretació abusiva a la Llei de Pressupostos. Va quedar d'una manera ben clara i categòrica quan es va discutir que els preceptes d'aquesta Llei en el que fa referència a la xifra de retribució de personal, no era de cap manera obligatòria, no representava mai l'obligació d'ascens ni adaptació de categories, perquè l'adaptació de categories i ascensos en el referent a personal havia d'ésser fruit d'altres disposicions i no precisament de la Llei de Pressupostos. En aquesta Llei tampoc no es parla d'adaptació de categories i ascensos, i això vol dir que aquesta adaptació de categories i ascensos es deixa el bon criteri del Conseller o del Comissari d'Ordre Públic,

i si es deixa una cosa tan essencial com és la formació de la plantilla i adaptació de personal, també poden deixar la qüestió d'hores de treball.

No s'ha fet encara en aquest Parlament cap Llei que faci referència a la jornada de treball dels funcionaris de la Generalitat, i tots treballen més o menys hores. ¿I en virtut de què treballen més o menys hores? En virtut de costums preestablerts, en virtut de disposicions del Conseller, en virtut del que sigui, en virtut del que són obligacions del Poder Executiu. Doncs si tot funciona sense que nosaltres haguem fixat una jornada de treball, ¿per què ens hem d'entossudir en fixar en aquesta Llei una jornada antiquada, com és la jornada de vuit hores, contra la qual tot el món reacciona?

Per aquestes raons, demano que es pensi en la gravetat d'aquesta afirmació que anem a fer en atrevir-nos a parlar de jornada de treball i precisament per a funcionaris públics, perquè els funcionaris públics de tot el món treballen menys hores que els empleats de la indústria i del comerç. Nosaltres fem aquí l'afirmació que una certa classe de funcionaris públics han de treballar en virtut de la Llei, precisament, vuit hores. Crec que això és una afirmació erètica en qüestions socials, i crec que el Parlament no té dret a fer aquesta afirmació en una Llei que anem a fer. I és per això que fem a la Comissió una nova transacció nostra, una possibilitat d'avinença, encara que redactéssim la nostra esmena en una forma més senzilla, avui dia que està de moda l'anar a la recerca de fórmules. (Rialles.) Jo també m'he entretingut en cercar una fórmula...

El Sr. PRESIDENT: Almenys, que sigui jurídica! (Rialles.)

El Sr. RUIZ I PONSETI: ...per a veure si ens posem d'acord.

A nosaltres ens sembla que ja que la Comissió considera perillós — i en això sí que gairebé ens ha convençut el senyor Espanya — en deixar l'article 3.er esquematment reduït a la nostra primera proposta, perquè potser sí que hi ha un cert perill, deixem-ho en aquesta forma, perquè si el Conseller o Comissari creu que, per raons del moment, per circumstàncies d'organització provisional, convé que aquest personal treballi vuit hores, per evitar possibles perills, jo proposo suprimir tot el primer paràgraf de l'art. 3.er, perquè no consignat-se el que en aquest paràgraf es consigna, és una afirmació tan platònica el dir que el personal de la Generalitat tindrà els drets i deures de la resta del personal, que si no es consigna, la Llei quedarà tan perfecta com si es fa. I l'art. 3.er entraria de dret a la part pràctica que tenen el segon i tercer paràgraf. Així evitaríem fer aquesta afirmació que a nosaltres ens fa tan dolor veure-la aprovada pel Parlament.

Si aquesta forma d'avinença que nosaltres brindem no us agrada, nosaltres ens veuríem obligats a fer constar el nostre vot en contra d'aquest article 3.er

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: Aquest article tercer, senyors Ruiz i Ponseti i Simó i Bofarull, obeeix a

dues coses essencials. Hi ha una base essencial, que és la d'exigència del servei; i les exigències del servei, en la Comissaria d'Ordre Públic, fa que el personal hagi de treballar vuit hores.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Que s'organitzin dos tornos o dos tornos i mig.

El Sr. ESPANYA: Amb la plantilla que hi ha assignada avui per atendre els serveis administratius de l'Ordre Públic, el personal administratiu de la Comissaria d'Ordre Públic necessita treballar vuit hores, per això ve redactat aquest article en aquest sentit. Aquesta afirmació, després en el dia de demà pot ésser corregida en l'Estatut de Funcionaris, tal com ja s'ha dit, però tenint en compte avui les quantitats pressupostàries votades, donada l'estructuració dels serveis, el personal administratiu, necessita treballar vuit hores, i si treballa vuit hores, va creure el Govern i la Comissió també que se l'havia de remunerar amb aquells sous especials que hi han en el pressupost, se l'havia de remunerar més que a l'altre personal que treballi menys de vuit hores.

Deia el senyor Ruiz i Ponseti, que d'aquesta manera aquest personal de la Comissaria d'Ordre Públic quedarà en pitjors condicions que l'altre personal restant, i jo li dic al senyor Ruiz i Ponseti que està equivocat, perquè segurament no coneix gaire com treballa el personal dels altres Departaments. El personal que no fa vuit hores de treball, senyor Ruiz i Ponseti, treballa quatre hores i mitja, i cobra menys; i per a cobrar aquest personal de la Comissaria més que el restant personal, ha de treballar vuit hores; i el reste del personal que cobre menys i treballa hores extraordinàries...

El Sr. RUIZ I PONSETI: ¿Em permet una interrupció? Aquesta afirmació és de la collita del senyor Simó i Bofarull.

El Sr. ESPANYA: D'aquesta manera, fem una bona obra, doncs evitem que a la Comissaria General hi hagin funcionaris de dues classes: uns que treballen les hores ordinàries que són els que cobren menys, i altres que treballen hores extraordinàries i cobren més. I moltes vegades, ja se sap que això de les hores extraordinàries obeeix a peticions d'uns i altres, i també moltes vegades a debilitats dels mateixos Caps o Directors dels serveis. En canvi, d'aquesta manera, hi ha igualtat per a tots; tots treballaran vuit hores i tots cobraran l'equivalent al treball de vuit hores.

I tingui la seguretat el senyor Ruiz i Ponseti, de què la majoria dels funcionaris de la Generalitat faran els possibles per anar al concurs d'aquestes places, perquè s'estimaran més prestar servei a la Comissaria, puix gaudiran de més sou del que gaudeixen ara. Com he dit, cal tenir en compte que això de les hores extraordinàries als altres Departaments és una cosa de concessió, i per tant, són molts els que no tenen dret a cobrar gratificació extraordinària.

Es per això que la Comissió manté el seu punt de vista que creu que és el més just, el més raonable i el més lògic.

El Sr. PRESIDENT: Per discutit l'art. 3.^r

Un anex.

La nova fórmula proposada per la Comissió, s'accepta?

(Es acceptada, amb els vots en contra de la Minoria Socialista i dels senyors Simó i Bofarull i Ibars.)

El Sr. PRESIDENT: La Llei resta pendent de votació definitiva.

Lectura del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei eximint d'impostos la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu

(Es dona lectura al següent:)

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent d'Economia, sota la presidència del senyor Joan Soler i Bru, amb assistència dels Vocals senyors Mies, Armendares, Casademunt, Colldeforns, Bancells i Gerhard, i actuant de Secretari el senyor Antoni Dot i Arxé, per tal de dictaminar sobre el Projecte de Llei eximint d'impostos la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu, acorda, per majoria de vots, de sotmetre a l'aprovació de la Cambra el següent

PROJECTE DE LLEI

Article únic. La Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu estarà exempta de tots aquells arbitris, drets i exaccions i altres conceptes tributaris, presents i futurs, que siguin propis de la Generalitat de Catalunya o dels Municipis catalans, en tant que afectin als seus actes i contractes, als immobles de la seva pertinença, les operacions que li són pròpies o els resultats dels seus exercicis socials.

Palau del Parlament, 5 de juliol del 1934. — El President, Joan B. Soler i Bru. — El Secretari, A. Dot Arxé.»

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de divendres

1. Precs i preguntes.
2. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el projecte de Llei de Divisió Sanitària de Catalunya.
3. Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió sobre el projecte de Llei relatiu a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hospitalatge i restaurant.
4. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el projecte de Llei eximint d'impostos la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.
5. Votació definitiva dels articles 209 a 244 i els transitoris corresponents de la Llei Municipal de Catalunya.
6. Votació definitiva de la Llei referent a l'organització de la Comissaria General d'Ordre Públic.

(S'aixeca la sessió a un quart de vuit i set minuts de la tarda.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa al Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits aprovat per
l'Ajuntament de Barcelona

Art. 1.º S'autoritza a la Direcció General d'Administració Local, en funció delegada del Conseller de Governació, per a què pugui aprovar el Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits de l'Ajuntament de Barcelona de l'any en

curs, per un import de 109.934,018'30 pessetes i autoritzar-ne l'execució d'acord amb les Regles complementàries aprovades per la Corporació, un cop ultimada la seva tramitació i expirat el termini de reclamacions.

Art. 2.º Excepcionalment, per aquest Pressupost, s'entendran reduïts a quinze dies els terminis legalment establerts per a formular reclamacions.

Palau del Parlament, 5 de juliol del 1934.

